



Rada ERÚ

Energetický regulační úřad
Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 07379-19/2020-ERU

V Jihlavě dne 12. října 2021

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti **EP ENERGY TRADING, a.s.**, se sídlem Klimentská 1216/46, 110 02 Praha 1, IČ: 273 86 643 (dále též „odpůrce“), proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 07379-13/2020-ERU ze dne 15. února 2021 (sp. zn. OSS-07379/2020-ERU), kterým Energetický regulační úřad ve sporném správním řízení podle § 17 odst. 7 písm. e) bodu 2. zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, rozhodl, že dodatek č. 1 ke smlouvě o sdružených službách dodávky plynu ze dne 17. března 2020 uzavřený mezi [REDAKCE], nar [REDAKCE], bytem [REDAKCE] jako zákazníkem (dále též „navrhovatelka“) a odpůrcem jako obchodníkem s plynem, ve vztahu k odběrnému místu EIC [REDAKCE], zanikl odstoupením ze dne 30. dubna 2020 ke dni 6. května 2020, Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“) jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu podle § 17b odst. 10 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 tohoto zákona ve spojení s § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na návrh rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 07379-13/2020-ERU ze dne 15. února 2021 (sp. zn. OSS-07379/2020-ERU) se zrušuje a věc se vrací Energetickému regulačnímu úřadu k novému projednání.

Odůvodnění:

I. Správní řízení na prvním stupni

Energetický regulační úřad obdržel dne 12. srpna 2020 návrh navrhovatelky na zahájení sporného řízení s odpůrcem, kterým se domáhala určení, že dodatek č. 1 ke smlouvě o sdružených službách dodávky plynu ze dne 17. března 2020 pro odběrné místo EIC [REDAKCE] zanikl odstoupením ze dne 5. června 2020 (nebo ze dne 30. dubna 2020), a to ke dni 31. srpna 2020.

Ve svém podání navrhovatelka uvedla, že společnost SIMPLY ENERGY - Partner v energetice s.r.o., se sídlem Závodu míru 584/7, 360 17 Karlovy Vary, IČ: 027 90 637 (dále

těž „zprostředkovatel“), uzavřela dne 17. března 2020 v zastoupení navrhovatelky s odpůrcem dodatek ke smlouvě s předmětem dodávky plynu. Podle navrhovatelky uzavřel zprostředkovatel jejím jménem pro ni nevýhodný dodatek (došlo ke znemožnění odstoupení od smlouvy, nebyla seznámena s ceníkem, zvýšením ceny dodávky i stálého platu), a proto dne 30. dubna 2020 zaslala odpůrci i společnosti SIMPLY ENERGY - Partner v energetice s.r.o. odstoupení od uvedeného dodatku, jež opřela o právo odstoupit od smlouvy uzavřené distančním způsobem nebo mimo obvyklé obchodní prostory do 14 dní od uzavření smlouvy či dodatku. Odstoupení bylo oběma společnostmi zamítnuto s tím, že dodatek byl podepsán v obchodních prostorách odpůrce.

Dne 5. června 2020 zaslala navrhovatelka další odstoupení od dodatku smlouvy, které odůvodnila nedostatkem oprávnění zprostředkovatele v udělené plné moci ze dne 5. srpna 2019 dodatek uzavřít. Odstoupení bylo opět zamítnuto s odkazem na bod IV. plné moci, dle kterého byl zprostředkovatel výslovně zmocněn k přijetí vítězné nabídky a podpisu smlouvy, včetně všech dokumentů s těmito smlouvami souvisejících.

Odpůrce se dne 8. září 2020 k věci vyjádřil tak, že dne 5. dubna 2018 uzavřel s navrhovatelkou smlouvu o sdružených službách dodávky plynu na dobu určitou do 31. prosince 2020, s automatickou prolongací. V zastoupení navrhovatelky na základě plné moci ze dne 22. února 2018 uzavřel zprostředkovatel s odpůrcem v jeho obchodních prostorách dne 17. března 2020 dodatek ke smlouvě, jímž došlo k prolongaci smlouvy do 31. prosince 2023 se sjednáním individuální ceny na prodloužené období. Zprostředkovatel jako zmocněnec navrhovatelky podepsal převzetí ceníku a předmluvní informaci ve smyslu § 1811 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, včetně poučení o právu odstoupit od dodatku v zákonem stanovené lhůtě. Podle sdělení zprostředkovatele byl dne 24. března 2020 dodatek spolu s ceníkem a předmluvní informací zaslán navrhovatelce. Odstoupení ze dne 30. dubna 2020 bylo zamítnuto, neboť dodatek uzavřel zprostředkovatel v obchodních prostorách odpůrce, tudíž navrhovatelce v postavení zákazníka neschválilo právo od dodatku ve čtrnáctidenní zákonné lhůtě odstoupit. Odstoupení ze dne 5. června 2020 nebylo akceptováno, jelikož zprostředkovatel měl na základě plné moci právo dodatek jménem navrhovatelky uzavřít, přičemž zde nebyl dán žádný jiný zákonný či smluvní důvod pro odstoupení.

Na vyjádření odpůrce reagovala navrhovatelka podáním ze dne 5. října 2020, v němž uvedla, že dodatek smlouvy jí byl odeslán až dne 20. dubna 2020, doručen byl ještě později a bez ceníku, proto nemohla od dodatku odstoupit do 14 dní od jeho sjednání. Uzavření dodatku v prostorách odpůrce považuje (vzhledem k možnostem dnešní doby a nutnosti cestovat ze sídla zprostředkovatele v Karlových Varech do sídla odpůrce v Praze) za účelové.

Výzvou ze dne 20. listopadu 2020 informoval správní orgán obě strany o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, jíž účastníci nevyužili.

II. Napadené rozhodnutí

Energetický regulační úřad rozhodnutím č. j. 07379-13/2020-ERU ze dne 15. února 2021 rozhodl, že dodatek č. 1 ke smlouvě o sdružených službách dodávky plynu ze dne 17. března 2020 uzavřený mezi navrhovatelkou a odpůrcem zanikl odstoupením ze dne 30. dubna 2020 ke dni 6. května 2020.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán uvedl, že se v projednávaném případě jedná o kumulativní novaci, kdy uzavřením dodatku došlo k zásadní obměně předmětu plnění smluvního vztahu, avšak původní závazek nebyl zrušen, jelikož je způsobilý vedle nového závazku obstát (§ 1905 občanského zákoníku). Dodatkem byl založen nový právní vztah, materiálně smlouva mezi stranami, a proto lze obecně připustit možnost odstoupení podle § 11a odst. 2 energetického zákona, jsou-li splněny podmínky.

Z obsahu dodatku nelze zjistit, kde přesně byl uzavřen. Z označení místa jednání „v Praze“ není totiž možné s jistotou určit, že tak bylo učiněno v obchodních prostorách odpůrce. Pokud jde o předložená čestná prohlášení pracovníků odpůrce a zprostředkovatele ohledně místa podpisu dodatku, bylo by možné přiznat jim důkazní hodnotu výhradně za situace, kdy by potvrzovala nebo zvyšovala důkazní hodnotu jiných v řízení předložených důkazů, což se v tomto případě nestalo. Odpůrce neunesl důkazní břemeno vyplývající z § 11a odst. 4 energetického zákona a správní orgán tak vycházel ze skutečnosti, že dodatek byl uzavřen mimo obchodní prostory odpůrce.

Lhůtu pro odstoupení podle § 11a odst. 2 energetického zákona navrhovatelka objektivně nestihla. Je však nezbytné zohlednit § 1829 odst. 2 občanského zákoníku upravující prodloužení lhůty pro odstoupení od smlouvy. Ze zjištěného vyplývá, že informační povinnost o právu odstoupit od smlouvy ve čtrnáctidenní lhůtě nebyla splněna. Jednou z informací, kterou je podnikatel povinen sdělit spotřebiteli v dostatečném předstihu před uzavřením smlouvy, představují právě podmínky ohledně odstoupení od smlouvy (§ 1820 občanského zákoníku). Uvedená povinnost dopadá i na spotřebitelské smlouvy o dodávkách elektřiny, tepla či plynu uzavřené distančním způsobem nebo mimo obchodní prostory. Ustanovení § 11a energetického zákona lze označit za speciální, nikoliv však výlučnou právní úpravu. Zákonnou povinností podnikatele je poučit přímo spotřebitele. Jestliže se navrhovatelka dne 17. března 2020 na místě jednání objektivně vůbec nenacházela, nemohlo být poučení spotřebitele podnikatelem provedeno. Je totiž nutné rozlišovat výkon práv a povinností ze zastoupení a plnění zákonných povinností podnikatele vůči spotřebiteli. Na jednání tak došlo k poučení profesionála v oblasti živnostenského podnikání (zprostředkovatel) profesionálem v energetice (odpůrce). Postup, kdy pro splnění informační povinnosti postačí toliko předat poučení zprostředkovateli, je čistě formální, zcela postrádající materiální aspekt ochrany práv spotřebitele jako slabší strany. Povinnost aplikovat pro spotřebitele nejpriznivější výklad zákonné úpravy je v souladu s principem ochrany spotřebitele a rovněž s judikaturou Ústavního soudu.

Správní orgán pochybuje o tom, že zprostředkovatel v postavení zástupce navrhovatelky jednal v jejím zájmu. Vůbec se nepokusil navrhovatelku informovat o obsahu dodatku před jeho uzavřením. Jednání zprostředkovatele odporuje § 437 občanského zákoníku (jednání v rozporu se zájmem zastoupeného). Nelze akceptovat, aby využíváním institutu zastoupení byla obcházena ustanovení na ochranu spotřebitele. Vzhledem k tomu, že navrhovatelka nebyla o možnosti odstoupení od dodatku poučena ke dni jeho uzavření, náleželo jí právo odstoupit podle § 1829 odst. 2 občanského zákoníku, tj. do jednoho roku a 14 dnů ode dne počátku běhu lhůty pro odstoupení, tedy ode dne 17. března 2020. Strany se shodly, že první odstoupení od dodatku navrhovatelka odeslala dne 30. dubna 2020. Datum doručení odstoupení od dodatku odpůrci strany nedoložily. Správní orgán jej proto stanovil na den 6. května 2020 za užití právní domněnky doby dojití podle § 573 občanského zákoníku, dle níž se má za to, že došla zásilka odeslaná s využitím provozovatele poštovních služeb došla třetí pracovní den po odeslání. Druhé odstoupení od dodatku ze dne 5. června 2020 tak nemohlo nabýt právních účinků.

Navrhovatelčin neodůvodněný požadavek o určení, že dodatek zanikl ke dni 31. srpna 2020, správní orgán při zachování materiální podstaty petitu ve výroku rozhodnutí upravil v souladu se zjištěným. Právní vztah mezi navrhovatelkou a odpůrcem se tudíž nadále řídí obsahem původní smlouvy ze dne 5. dubna 2018.

III. Rozklad odpůrce

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 07379-13/2020-ERU ze dne 15. února 2021, které bylo odpůrci doručeno dne 16. února 2021, podal odpůrce dne 1. března 2021 rozklad s tím, že nesouhlasí se závěry a právním výkladem prvostupňového orgánu. Odpůrce navrhuje, aby Rada napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila k novému projednání, případně aby výrok změnila tak, že smluvní vztah trvá.

Ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud však tyto nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Odpůrce byl toho názoru, že předložená čestná prohlášení ve spojení s uvedením místa uzavření „v Praze“ přímo v textu dodatku tvořila důkazní řetězec prokazující, že dodatek byl uzavřen v obchodních prostorách. Neztotožňuje se s odmítnutím jakékoliv důkazní relevance čestných prohlášení a odkazuje na odpovědnost autorů čestných prohlášení plynoucí z případného uvedení nepravdivých informací, které si byli vědomi. Jestliže správní orgán nepovažoval navržené důkazní prostředky za dostatečné, mohl nařídít výslech svědků (jenž odpůrce původně považoval vzhledem k předloženému za nadbytečný), aby v souladu se zásadou materiální pravdy zjistil skutkový stav věci. Pro úplnost odpůrce navrhuje výslech svědků [REDAKCE] a [REDAKCE].

Je-li spotřebitel platně a účinně zastoupen třetí osobou, pak tato osoba jedná za spotřebitele, resp. vystupuje jako spotřebitel. Jestliže tedy podnikatel poskytne předsmluvní povinné informace legitimnímu zástupci spotřebitele, pak má toto jednání stejné účinky, jako kdyby plnil svou zákonnou povinnost přímo spotřebiteli. Uvedený závěr je v souladu rovněž s právním názorem, podle kterého se jedná o spotřebitelskou smlouvu i v případě, že při jejím uzavírání je spotřebitel zastoupen podnikatelem. Logikou příznivějšího výkladu, jenž aplikoval prvostupňový orgán, by však nezbylo než konstatovat, že smlouva musí být uzavřena osobně spotřebitelem, neboť jen tak se zamezí zneužití zástupčího oprávnění a zajistí soulad právního jednání s vůlí spotřebitele. Takto pojatý výklad problematiky by pak de facto vedl k úplnému vyloučení zastoupení spotřebitele třetí osobou. Ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Odpůrce jednal při uzavření dodatku se zástupcem navrhovatelky, předáním předsmluvních povinných informací jejímu zástupci splnil svou zákonnou povinnost.

Odpůrce rovněž upozornil na pojem průměrného spotřebitele, který disponuje dostatečným množstvím informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný. Pokud nebyla v tomto případě navrhovatelka v postavení spotřebitele v rozumné míře pozorná a opatrná, nemůže být toto přičítáno k tíži odpůrce, jenž v dobré víře plnil své povinnosti. Zástupce navrhovatelky se prokázal řádnou plnou mocí, přičemž odpůrce není v žádném smluvním vztahu se zprostředkovatelem ani ho nijak neřídí. Kromě toho odpůrce předložil dohodu o obnovení spolupráce mezi navrhovatelkou a zprostředkovatelem ze dne 5. srpna 2019, kterou byla obnovena rámcová smlouva o poskytování služeb (příhláška k energetické soutěži) a plná moc ze dne 12. února 2018. Uvedenou dohodu získal do dispozice až nyní. Navrhovatelka tímto projevila jednoznačnou vůli nechat se ve věci dodávek energií zastupovat zprostředkovatelem.

Sporný dodatek ke smlouvě byl uzavřen půl roku po obnovení spolupráce a tvrzení navrhovatelky, že o ničem nevěděla a neměla vůli uzavřít jakýkoli dodatek, se jeví jako nepravdivé. I kdyby dodatek nebyl uzavřen v obchodních prostorách odpůrce, navrhovatelka odstoupila od dodatku až po uplynutí 14denní zákonné lhůty, dodatek uzavřený dne 17. března 2020 tudíž v důsledku zaslání odstoupení nezanikl.

IV. Řízení o rozkladu

Rozklad odpůrce byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu Rada po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 89 odst. 2 věty první správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Podle § 141 odst. 9 správního řádu ve sporném řízení odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Po posouzení věci Rada uvádí, že se se závěry napadeného rozhodnutí, jakož i s právním hodnocením případu neztotožnila. Napadené rozhodnutí je založeno na několika právních závěrech, které nejsou přiléhavé ve vztahu k projednávanému případu. Tyto závěry lze vymezit jako:

a) Závěr o neprokázání uzavření dodatku ke smlouvě o dodávce plynu v obchodních prostorách odpůrce.

b) Nedošlo ke splnění informační povinnosti vůči navrhovatelce jakožto spotřebitelce.

K prokázání určité skutečnosti lze užít všech důkazních prostředků vhodných ke zjištění stavu věci, jež však nesmí být získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. V tomto případě odpůrce k prokázání skutečnosti, že dodatek byl uzavřen v jeho obchodních prostorách, předložil kromě dodatku samotného dvě čestná prohlášení, která prvostupňový orgán jako důkazní prostředek odmítl. Závěr, že správní řád nepovažuje podle § 51 odst. 1 čestné prohlášení za důkazní prostředek vhodný ke zjištění stavu věci je přitom zjevně nezákonný, protože správní řád důkazní prostředky vypočítává pouze demonstrativně. Rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je v tomto směru chabě odůvodněno. Ze spisového materiálu a skutkového stavu tak, jak byl zjištěn, nevyplývají indicie vzbuzující pochybnosti o pravdivém obsahu předložených čestných prohlášení ani okolnosti vedoucí například k úvahám o skryté spolupráci odpůrce se zprostředkovatelem. Jakkoliv se lze ztotožnit s úvahou, že čestná prohlášení sepsaná po uplynutí určité doby od události, kterou mají osvědčovat, nemají takovou důkazní váhu jako důkazní prostředky pořízené v době této události, odůvodnění prvostupňového správního orgánu je v tomto směru poměrně stručné a formalistické. Postup, kdy prvostupňový orgán nedostatečně podloženě označil navržený důkazní prostředek za nevhodný bez toho, aby se opřel o konkrétní souvislosti nebo uvedl konkrétní úvahy o slabé vypovídající váze důkazu, nelze aprobovat. Uvedeným Rada nehodnotí, zda odpůrce reálně určitou skutečnost prokázal, nicméně vyhodnocení předložených důkazů ze strany správního orgánu shledává nedostatečným.

Ohledně problematiky zastoupení Rada uvádí, že závěrem, podle kterého odpůrce nesplnil vůči navrhovatelce v postavení spotřebitelky svou informační povinnost, když před

uzavřením dodatku (údajně) sdělil zákonem stanovené informace toliko jejímu zástupci, správní orgán zpochybnil samotnou podstatu institutu zastoupení. Institut zastoupení by byl v pojetí naznačeném v napadeném rozhodnutí v určitých situacích v podstatě vyloučen.

Plná moc, udělená navrhovatelkou písemně zprostředkovateli dne 12. února 2018, stvrdila dohodu mezi zmocnitelkou (navrhovatelka) a zmocněncem (zprostředkovatel) o vztahu zastoupení s konkrétně vymezeným zástupčím oprávněním. Následovala plná moc se stejným obsahem ze dne 5. srpna 2019, jakož i dohoda o obnovení spolupráce stejného data, podle níž navrhovatelka se zprostředkovatelem obnovili rámcovou dohodu – přihlášku k energetické soutěži a plnou moc ze dne 12. února 2018. Během řízení nebyla platnost zastoupení zpochybněna, zprostředkovatel byl v mezích zástupčího oprávnění zmocněn jednat jménem navrhovatelky a na její účet. V souladu se zákonem pak z jednání zástupce vznikla práva i povinnosti přímo navrhovatelce. Rada připouští možnost, že mohlo být během jednání o dodatku postupováno v rozporu se zájmy zastoupené, nicméně taková okolnost by měla podstatně odlišné důsledky. Lze konstatovat, že rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je založeno na nevyslovené presumpci, podle níž jednání odpůrce jakožto obchodníka bylo a priori nepoctivé a tento jednal v součinnosti se zprostředkovatelem za účelem zkrácení práv odpůrce.

Správní orgán založil rozhodnutí na právu navrhovatelky odstoupit od smlouvy podle § 11a odst. 2 energetického zákona, což navrhovatelka objektivně nestihla učinit, proto aplikoval § 1829 odst. 2 občanského zákoníku upravující prodloužení lhůty pro odstoupení. Podle prvostupňového orgánu navrhovatelka své právo realizovala skrze oznámení o odstoupení od dodatku smlouvy ze dne 30. dubna 2020.

Argumenty prvostupňového správního orgánu vedou zjevně k nezákonným závěrům. Tvrdí-li Energetický regulační úřad, že informace podle § 1820 občanského zákoníku musí obdržet přímo spotřebitel, popírá projevenou vůli spotřebitele nechat se zastoupit zprostředkovatelem. Obsah plné moci je jednoznačný a směřuje k uzavření smlouvy na dodávku plynu s novým dodavatelem a ukončení stávajícího smluvního vztahu výpovědí či odstoupením. Nelze tedy učinit závěr, že by zprostředkovatel samotným uzavřením smlouvy zástupčí oprávnění překročil.

Jakkoliv je nepochybně účelem § 1811 a § 1820 občanského zákoníku, aby byly informace poskytnuty spotřebiteli, je nutno vycházet z toho, že právě z vůle spotřebitele vychází, že se rozhodl při uzavírání smlouvy nechat se zastoupit jiným subjektem. Jinak řečeno, spotřebitel se svobodně rozhodl neuzavírat smlouvu sám, ale nechat se při takovém jednání zastoupit. Závěr, že od obchodníka informace podle § 1820 občanského zákoníku musí obdržet přímo spotřebitel vede k absurdnímu důsledku, že zprostředkovatel či zástupce by smlouvu za spotřebitele reálně nemohl uzavřít nikdy, protože by v takovém případě musel být spotřebitel uzavírání smlouvy osobně přítomen (aby mohl být informován), případně by musel obchodník odmítnout uzavření smlouvy se zástupcem či zprostředkovatelem (ačkoliv ti disponují plnou mocí vyjadřující vůli zákazníka), nejprve informovat spotřebitele (který je zastoupen a z povahy věci nepředpokládá, že s ním v rámci kontraktace bude jednáno) a až následně by teoreticky mohl přistoupit k uzavření smlouvy. Jak by v takovém případě mělo uzavírání smluv realizované na základě zastoupení vypadat, z úvah Energetického regulačního úřadu nevyplývá. Zástupce by v těchto případech nemohl své zástupčí oprávnění realizovat a smlouvu uzavřít, dokud by informace relevantní pro uzavření smlouvy nebyly sděleny spotřebiteli, který

by již tak nemusel být zastoupen. Domněnka, že konkrétní zástupce jednal proti zájmům zastupovaného nemůže takto paušální nepřiměřený výklad odůvodnit. Smyslem poskytování informací podle občanského zákoníku je učinění kvalifikovaného rozhodnutí o uzavření smlouvy, smyslem dohody o zastoupení naopak to, aby zastupovaná strana nemusela ve věci sama právně jednat.

V daném případě není pochyb, že pokud by smlouva byla uzavřena distančním způsobem nebo mimo obchodní prostory, měla by navrhovatelka právo od této smlouvy odstoupit, nicméně by tak fakticky učinit nemohla, protože se o uzavření smlouvy nedozvěděla včas. Tato skutečnost nicméně byla způsobena zprostředkovatelem, který navrhovatelku včas neinformoval. Pokud by byl učiněn závěr, že zprostředkovatel jednal proti zájmům navrhovatelky, opět to nemá vliv na předmět sporu. Uvažovat by bylo možno o právní odpovědnosti zprostředkovatele, typicky formou odpovědnosti za škodu, kterou navrhovatelce mohl způsobit porušením zákona či smlouvy, jde tedy o jiný právní vztah než vztah týkající se dodávky plynu. Jedinou výjimkou by bylo dovolání se § 437 odst. 2 občanského zákoníku, nicméně takové rozhodné skutečnosti by musely být prokázány.

V. Závěr

Po přezkumu napadeného rozhodnutí a postupu Energetického regulačního úřadu a po zvážení rozkladových námitek odpůrce, dospěla Rada Energetického regulačního úřadu jako nadřízený správní orgán vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem k závěru, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v souladu s právními předpisy, a proto napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí není podle § 17b odst. 11 energetického zákona přípustný opravný prostředek.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

EP ENERGY TRADING, a.s.

